

Š ČO JE S VAMI?

BĚTISLAV GURYČA

Aj do opery sa chodí na sólistov

Začnime od mena a miesta narodenia. Hokejový osud Břetislava Guryču je napevno spätý najmä s Bratislavou, ale aj Košicami či so Zvolenom, no svetlo sveta uzrel na Morave.

„Život je len náhoda, spieva sa v jednej pesničke. A náhodou bol aj fakt, že som sa narodil za riekou Moravou. Moji rodičia však bývali v Bratislave a ja som v tomto meste žil odmalička. A pokiaľ ide o moje krstné meno, ten háčik nad er mi občas spôsobil drobný problém. Keď som nastúpil ako tréner do bratislavského Slovana, v ktorýchsi novinách sa objavilo, že ako môže trénovať najslávnejší slovenský klub človek s menom Břetislav...“

V päťdesiatych rokoch hrával odchovane legendárneho trénera Miška Polóniho v Slovane, rád si spomína na chvíle keď ako sedemnásťročný nastúpil v trojtretnutí Praha - Brno - Bratislava za výber mesta na Dunaji v jednom útoky spoločne s Fábrym a Reimannom. Neskôr, hoci mal ponuku od trénera Bouzeka hrávať v Brne za KPS, rozhodol sa pre štúdium v Bratislave a hokej potom hrával v Slávii. „Pamätám sa, že sme vtedy hrali druhú celostátnu ligu a napríklad v olomouckom tíme proti nám hrával Gusto Bubník, ktorého vtedy pustili z basy. Na záver hráčskej kariéry som pôsobil v Nitre a Trnave.“

Břetislav Guryča úspešne vyštudoval, pred meno mu pribudol titul inžiniera, za menom sa objavila skratka kandidáta vied. „Bol som ambiciózný a túžil som získať aj docentúru. Ešte teraz leží kdesi v šuplíku moja docentská práca, v ktorej som sa zaoberal problematikou osvetlenia zimných štadiónov a vecami, ktoré s tým súvisia. Docentom som sa však nestal. Závadou v „mojom „kádrovom“ profile bolí dve veci - to, že som sedel vďaka hokeju a trénerstvu pri ňom na dvoch stoličkách, ako aj to, že som nebol v rodnej strane.“

Už na sklonku hráčskej kariéry však Břetislav pomýšľal na trénerský post. Do víru tejto práce sa naplno pohrúžil v bratislavskej BEZ-ke, do ktorej ho podľa jeho slov priťahol voľakedajší päťbojár Maco Černý. „Na to obdobie spomínam rád. Mal som vtedy pod palcom takých hráčov, akými bolí Valach, Gábriš, Ondriš či neskôr Holíček a v skromných podmienkach sme vytvorili partiu, ktorá hrala dobrý hokej a vedela na ľade rozdávať radosť.“

V roku 1970 odišiel na východ republiky - do Košíc. Prevzal trénerské žezlo po Ľudkovi Bukačovi a na dve sezóny v službách VSŽ nemôže zabudnúť dodnes. „Naozaj si ešte aj teraz tie časy vážim, veď som mohol trénovať takých hokejistov, akými boli Holeček, Brunclík, Faith či Vinco Lukáč. Keď sme už pri ňom. Raz, keď sme mali zranených a chorých hráčov, ešte starší brat Imro vraví - tréner, ja mám ešte dve dvoch bratov - hokejistov. Vyprobujte ich. Tak mu vravím, že nech toho Vinca na tréning privedie. Ten prišiel a ja som hneď pobadal, že to v rukách má. Nuž a neskôr sa prebojoval do čs. reprezentácie a stal sa aj majstrom sveta.“

Ďalšou významnou trénerskou štáciou bol Zvolen. Po jeho postupe do Slovenskej národnej hokejovej ligy prežíval hokej v tomto meste skutočný boom a v roku 1975 boli hokejisti Zvolena pod vedením Břetislava Guryču krčičík od historického postupu do najvyššej česko-slovenskej súťaže. „Ak si pamätáte, hrali sme vtedy ako víťazi SNHL rozhodujúci zápas kvalifikácie o postup do prvej ligy v Prahe s Gottwaldovom. Do mesta na Vltave vtedy prišlo vari dvadsať zvolenských autobusov, železničiarí vypravili dva špeciálne vlaky. Keď si to z „wilsonáku“ naši fa-

VIZITKA

● MENO: Břetislav Guryča. ● NARODENÝ: 31. januára 1934 v Bánove pri Uherskom Brode. ● STAV: ženatý. ● DETI: Igor (35), Roman (30). ● VNUK: Daniel (3). ● ZAMESŤANIE: ako absolvent Stavebnej fakulty pracoval dlhé roky ako odborný asistent na vysokej škole, popri tom sa venoval trénerskej činnosti v hokeji, neskôr až do sezóny 1998/99 profesionálny tréner. ● TERAZ: dôchodca. ● HRÁČSKA KARIÉRA: hrával za Slovan Bratislava, Sláviu Bratislava, Nitru a Trnavu. ● TRÉNERSKÁ KARIÉRA: postupne trénoval v TJ Sláviu Bratislava (1961 - 64), BEZ Bratislava (1964 - 1968), Slovan Bratislava (1969/70), VSŽ Košice (1970 - 72), ČSSR „19“ (1972/73), LB Zvolen (1975/76), EV Brunico (1976 - 78), Slovan Bratislava (1978-80), ČSSR „16“ (1981/82), ČSSR „17“ (1982/83), ČSSR „18“ (1983/84), Slovan Bratislava (1983 - 85), Slerzing (1985 - 87), Brunico (1987 - 92), Zvolen (1992/93), Rakúsko (1993 - 97), Danubiu Bratislava (1998/99).

núšikovia namierili na štadión Slavia, kde sa duel hral, mám dojem, že Pražania si mysleli, že je tu ďalší Pražské povstanie... Vyhrávali sme 2:0, no nakoniec sme prehrali 2:4. Dnes sa to dá povedať naplno - niektorí hráči zápas predali. Ale nie Gottwaldovu, lež Karvinej. Tá sa totiž v druhej najvyššej súťaži mohla udržať len vtedy, ak by Gottwaldov postúpil. Ve-

ká škoda! Lebo vo Zvolene vtedy vládol skvelý hokejový duch a som presvedčený, že keby sa bolo postúpilo, tamojší tím by zostal medzi elitou dlhšie, než len jeden rok. S Antonom Zrubákom sme vtedy aplikovali v príprave mužstva posilňovanie priamo na ľade a hoci to hokejistom príliš nevoňalo, postupne zisťovali, že vďaka tomu majú pred súpermi

veľký náskok.“

Roky pribúdali a s nimi aj ďalšie trénerské zastávky, medzi nimi aj pôsobenie pri reprezentačných mládežníckych výberoch či zahraničné angažmány v Taliansku a Rakúsku. V každej ľudskej činnosti je začiatok i koniec. Po sezóne 1998/99 sa Břetislav s dráhou trénera rozlúčil v tíme juniorov bratislavskej Danubie. „A priznám sa, že rozlúčku som si predstavoval inak. Danubia už neexistuje pre veľké finančné problémy v minulej sezóne. Stalo sa, že sme hrali s Popradom a my sme mali na stole 1800 korún, hoci náklady na jeden zápas v Ružinove boli vtedy 5500 korún. Poviem, ako bolo - vytiahol som svoje peniaze a poprosil som chlapcov, aby tiež čosi doložili. Stále málo. Nakoniec prišiel hrad z otcov a sumu doplnil. Môže mať však tréner v takejto situácii medzi mladými hráčmi prirodzenú autoritu? A ešte ďalšia vec. Voľakedy mali tréneri skutočnú možnosť výberu, dnes si máloktorý otec môže dovoliť, hoci má syna či synov mimoriadne talentovaných, aby ročne do nich vrazil povedzme päťdesiat či šesťdesiat tisíc. A tak zvyčajne hrajú tí, ktorých rodičia na to majú. Taká je tvrdá realita.“

Z viacerých strán bolo a je možné počuť, že v juniorskej extralige hráva viacero talentovaných chlapcov. Keďže sa však naša extraliga zúžila na osem tímov, ich šanca presadiť sa v nich je ešte menšia, ako predtým. „A to ma dnes už len ako fanúšika a pozorovateľa nášho hokeja hnevá najviac. Šťastní môžu byť tí rodičia, ktorí svoje ratolesti cez svoje kontakty vedľa umiestniť v zámori. Smutný je pohľad na lavičky našich seniorských tímov, na ktorých sedia v dekách zababušení mladí chlapi a ani si nepipnu. Tréneri by mali nájsť odvahu a aspoň na jednu tretinu ich pustí na ľad. Akú môže mať mladý hráč motiváciu, keď vidí, že sa do mužstva nedostane, hoci pri svojom veku má právo na to, aby bol o čosi slabší, než tí ostatní?“

Břetislav Guryča o hokeji a súvislostiach okolo neho rozmýšľa stále. Navštevuje domáce stretnutia bratislavského Slovana, v televízii si nenechá ujť prenosy európskych líg či zápasov NHL. A k tomu jedným dychom hovorí: „Pozrite sa, fajšmeker, ktorý chodí pravidelne na predstavenia opery, už dopredu vie, aký dej ho čaká. On tam nechodí preto, aby si ho pripomenul dvadsať raz. Príde, lebo vie, že znova uvidí čosi neopakovateľné z repertoáru sólistov. A v hokeji je to to isté. Všetci predsa dopredu vieme, že duel bude mať tri tretiny, že sú len tri možnosti výsledku, ale kochať sa chodíme na tých, ktorí do našej hokejovej duše vnúsu čaro neopakovateľného. Áno, hokej je kolektívnou hrou, ale na vyššiu úroveň ju posúvajú práve individuality. A tie mi v našom hokeji chýbajú. Mrzí ma aj to, že naši hokejisti málo využívajú pravidlo o zrušení ofsajdu na červenej čiare. Pritom, aké možnosti to pri riešení herných situácií ponúka! A tiež som namosúrený, keď vidím, ako sa poneviame po kútoch a pred bránku do ohňa hráča nedostane nikto ani za svet. Rovnako ma mrzí nedokonalá technika mnohých extraligových hráčov. Verím, že to nebude znieť ako staromilstvo, ale kto pred rokmi nemal „poriadne zápästie“, od vrcholového hokeja musel zutekať na hony.“

To hovorí muž, o ktorom málokto vie, že spoločne s pánom Kocingerom, ktorého meno je spojené s vodným dielom v Gabčíkove, sa stal v mladosti víťazom šaflety na 4x100 m na celoštátnych športových hrách mládeže. Břetislav Guryča sa mladícky usmeje: „Vidíte, nie je škoda nevyužiť naše skúsenosti?“

MILAN ČUPKA
FOTO DUŠAN KOUTNÝ